

2.2. Fra finanslov 1991 til finanslovforslag 1992

Efter folketingsvalget i december 1990 dannedes KV-regeringen.

Regeringen stod umiddelbart overfor to store opgaver. *Finansloven for 1991* skulle færdiggøres, og der skulle fornys *overenskomster* for den offentlige sektor.

I slutningen af januar måned 1991 indgik regeringen aftaler med henholdsvis Centrum Demokraterne, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti om vedtagelsen af finanslov 1991.

Finanslovaftalen indebar, at der blev gennemført de forudsatte budgetforbedringer, således at den hidtidige stramme udgiftspolitik blev opretholdt.

Inden for den udgiftspolitiske ramme på 235,2 mia.kr. blev der aftalt en lang række nye initiativer så som en styrket uddannelses- og aktiveringsindsats, forbedringer af børnefamiliernes vilkår, særlige boligpolitiske initiativer, en styrket erhvervsfremmeindsats - herunder lempelser af erhvervsbeskatningen, fortsat afgiftstilpasning på de grænsehandelsfølsomme varer m.v.

Den konkrete gennemførelse af disse initiativer forudsatte, at regeringen i løbet af foråret kunne formidle et bredt samarbejde herom. Der er i det første halve år af 1991 indgået en lang række forlig med de politiske partier, som tilsammen markerer skridt på vej mod regeringens grundlæggende målsætninger.

De politiske aftaler fra foråret 1991 bl.a. om uddannelses- og aktiveringsindsatsen, børnefamiliernes vilkår, boligpolitikken, erhvervspolitikken samt grænsehandelstilpasningerne rækker alle ud over 1991. De udgør således sammen med overenskomstfornyelsen et meget væsentligt udgangspunkt for udarbejdelsen af finanslovforslaget for 1992.

Forinden beskrivelsen af statens udgiftspolitik for 1992 (*afsnit 2.3.*) skal disse aftaler mv. derfor nærmere omtales.

Overenskomstfornyelsen for den offentlige sektor

Overenskomstaftalerne i foråret 1991 resulterede i moderate lønstigninger, der gav løfte om en fortsat forbedring af konkurrenceevnen og en fortsættelse af den lave inflationstakt, der har præget dansk økonomi i de senere år.

Overenskomstløsningen udgør dermed en afgørende forudsætning for en fortsat stram udgifts- og finanspolitik. Samtidig må det sikres, at udgifts- og finanspolitikken tilrettelægges således, at den aftalte moderate lønstigningstakt ikke bringes i fare.

Det første resultat af overenskomstforhandlingerne blev opnået mellem finansministeren og de statsansatte. I begyndelsen af februar 1991 blev der indgået